

Zanimiv je Dešković s svojim „Azijatskim Turkom“, z vrtilim „Portretom slikarja Blacka“ in z živalskimi plastikami, ki družijo frapantno izrazitost s kričečimi nedostatki v proporcijah. „Starca“ sta zelo neizvirna.

In tu smo pri kraju.

Reči treba, da se je „Medulić“ postavil, dasi bolj častno nego sijajno. In priznati velja, da bodo takšni poseti tujih umetnikov vselej plodonosni: za umetniški okus občinstva in za razvoj domače umetnosti, zlasti v mlajšem pokolenju. Resnica je: tipov tako notranje sile, absolutno artistovskih talentov, kakršni so naši impresionisti, nam „Medulić“ ni predstavil, če izvzamemo Meštrovića in Rosandića; ali dočim je nosila slovenska razstava nekaj imponderabilen značaj moreče pobitosti, duševne težkogibnosti in kmetijske suhoparnosti, nahajamo pri Hrvatih več življenja, več mnogoličnosti, več prožnosti in stremljenja — skoraj bi rekel: več Evrope.

Književne novosti.

Knjige „Družbe sv. Mohorja“. „Družba sv. Mohorja“ je naklonila letos svojim članom sledeče knjige: I. Koledar za leto 1910. V leposlovnem delu koledarja nahajamo imena sledečih pisateljev: Anton Medved, Ivan Pregelj, Juri Trunk, Fr. Neubauer, Fr. S. Finžgar, Fr. Pengov, Tomo Zupan, Ksaver Meško itd. — II. „Pisana mati“, povest, spisal I. F. Malograjski. — III. „Navzgor navzdol“, povest iz poluminole dobe, spisal dr. J. Vošnjak. — IV. „Slovenske večernice“, 63. zvezek. Prispevali so zanj: Ivan Cankar: Sosed Luka, Kmečka novela. — Ksaver Meško: Slovenci v Lurdu. — Josip Knaflič: Popotnikove povesti. — V. „Podobe iz misijonskih dežel“. I. zvezek. — VI. „Marija v zarji slave“, spisal Franc Rihar. — VII. „Sv. maša“, spisal V. Podgorc. — Prihodnje leto izda družba osmero knjig, in sicer: I. Koledar za leto 1911. — II. „Slovenske večernice“, 64. zvezek. — III. „Legende“, spisal, oziroma zbral A. Medved. — IV. „Zgodovina slovenskega naroda“, 1. snopič, spisal prof. dr. Gruden. — V. „Drobne povesti“. — VI. „Trije rodovi“, povest, spisal E. Gangl. — VII. „Zgodbe sv. pisma“, 16. snopič. — VIII. „Sv. spoved“, molitvenik, nemški spisal P. Fruktuosus Hockenmayer, za družbo priredil V. Podgorc.

Salonska knjižnica XI. V založništvu „Goriške tiskarne“ A. Gabrščka je izšla pred kratkim v prevodu Marcela Prevosta znana knjiga „Kako pišejo ženske“. Pikantnost je poglobitveni nje znak. Ko smo jo prečitali, nikakor še nismo prepričani o istinitosti trditve, da je Prevost najboljši poznavalec ženske duše, kajti v knjigi se suče vse le okoli ene same točke — ljubezni, a ženska je menda vendar tudi še za kaj drugega sposobna. Vsekakor pa moramo pisatelju brezpogojno priznati, da zna kot malokdo tudi najtežavnejšo snov umetniško obdelati ter najkočljivejše stvari povedati tako, da ne žalijo ušesa, pa naj bo precej rahločutno. Seveda bi knjige ne smela čitati nezrela mladina.